

čís. 46/1868 ř. zák. Odvolatel jediné ohledně provinění ve směru písm. b) kárného nálezu (urážlivé výroky k soudnímu personálu), pokud se týče též ohledně použití němčiny v úředním styku se zaměstnanci soudu, pokouší se dolíčiti, že se může jednat nanejvýše o nepořádnost, nikoliv o přečin; přehlíží však, že právně posuzovati čin obviněného dlužno nikoliv na podkladě jednotlivých provinění samých o sobě, nýbrž jen v jejich souboru. A tu kárný soud vzhledem k tomu, jaké závažné služební povinnosti vedoucího správce okresního soudu byly tu porušeny a jak se to stalo, při čemž zejména přichází v úvahu uvedené již zjevné ignorování oslavy státního svátku (zákon ze dne 14. října 1919, čís. 555 sb. z. a n. a zákon z 3. dubna 1925, čís. 65 sb. z. a n.), veřejností pozorované a budící podiv, ba i pohoršení, právem shledal v tomto trojím kárném provinění obviněného nikoli jen nepořádnost, nýbrž služební přečin.

Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině zamítnuto jako bezdůvodné.

Skutková náplň služebního přečinu naznačuje zjevně nejen nezáměr obviněného na životě státu, jenž ho pověřil výkonem moci soudcovské, nýbrž přímo jeho odmítavé zaujetí k němu, rovněž tak i jeho nesnášlivost a povýšenecké nepřátelství k české národnosti a státnímu jazyku. Skutečnost tato je překážkou, by obviněný, byť i na jiném služebním místě, vykonával dále svůj soudcovský úřad, neboť ho zbavuje pro v ž d y důvěry nezbytné pro úřad soudcovský, že s naprostou nestranností bude vykonávati svůj úkol soudce a že bude míti vždy plně na zřeteli též zájem a blaho republiky. Již jeho doznané jazykové nedostatky v souvislosti s trvalou a stále projevovanou nechutí k používání státního jazyka a s nechutí tomuto jazyku se naučiti, činí obviněného vůbec a trvale nezpůsobilým zastávati služební místo soudce. Místní poměry jeho služebního sídla, jakož i poměry doby — politicky jistě neklidné — ukládaly obviněnému zvláštní povinnosti, které však porušil tak hrubým způsobem. Závažnost kárného provinění, vyplynuvšího nejen z netečnosti a rozčilení, nýbrž přímo z odmítavého, ba nepřátelského postoje k Československému národu a státu, vyrovnává jediné trest trvalého propuštění ze služby ve smyslu § 6 lit. c) zákona čís. 46/1868 ř. zák. Trest dočasný jen přeložení do výslužby předpokládá vždy aspoň důvěru, že v budoucnosti pominou důvody, které pro dobu přítomnou vyžadují odstranění provinivšího se soudce z řady soudců. Jak již uvedeno, této důvěry zde již není.

Bylo proto vyhověti odvolání vrchního státního zastupitelství z výroku o trestu a uznati na trest podle § 6 lit. a) cit. zák.

Čís. 213 dis.

Usnesl-li se kárný senát vrchního soudu upustiti od kárného vyšetřování proti obviněnému soudci pro služební přečin (vyšetřování v tom směru zastaviti), nesmí v této věci pokračovati dále v řízení pro nepřistojnost, nýbrž musí postoupiti spisy příslušnému presidentovi krajského

soudu; uložil-li sám pořádkový trest důtky, vykročil z mezí své příslušnosti; odvolání obviněného je přípustné, i když se tak stalo v neveřejném sedění bez předchozího ústního líčení; nejvyššímu soudu je k oné zmatečnosti přihlížeti, třebaže ji odvolání výslovně neuplatňuje.

(Rozh. ze dne 10. září 1934, Ds II 4/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech soudců vyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného soudce do usnesení kárného senátu vrchního soudu v Brně ze dne 5. ledna 1934, jímž mu byl za služební nepořádek podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. uložen podle § 3 lit. b) téhož zákona pořádkový trest důtky, zrušil napadené usnesení v uvedeném výroku a kárnému senátu vrchního soudu v Brně uložil, aby postoupil spisy příslušnému presidentovi k dalšímu úřednímu jednání.

O d ů v o d n ě n í:

Zákon ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. rozlišuje mezi pořádkovými a kárnými tresty (§§ 2, 3 a 6) a stanoví, kdo k vvslovení těchto trestů je příslušným (§§ 4 a 7). Překročení mezi příslušností činí kárný nález zmatečným.

V tomto případě usnesl se kárný senát vrchního soudu v Brně dne 5. ledna 1934 upustiti podle § 16 citovaného zákona od zavedení kárného vyšetřování proti odvolateli pro služební přečin podle § 2 citovaného zákona a §§ 46 a 47 soudní instrukce ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák. z té příčiny, že jako soudce ve věci Ck II 371/32 nepostupoval při sepisování protokolu a průvodního usnesení podle předpisů zákona a že v době od roku 1931 při ústních jednáních ve sporech jím projednávaných vykonával svůj úřad tak, že vznikly značné průtahy a četné nedodělky, ježto jednání ta neposkytují za zjištěných okolností k tomu dostatečného podkladu, uložil mu však zároveň v neveřejném zasedání bez ústního líčení »za tato provinění tvořící sužební nepořádek dle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.« podle § 3 lit. b) téhož zákona pořádkový trest důtky.

Z ustanovení § 16 posléze citovaného zákona vysvítá, že kárný senát vrchního soudu nesměl, jakmile se usnesl upustiti od zavedení kárného vyšetřování proti obviněnému pro služební přečin, t. j. vyšetřování v tomto směru zastaviti, v řízení v této věci pokračovati, nýbrž měl, byl-li toho náhledu, že v jednání obviněného by mohla býti spatřována nepřistojnost, spisy k dalšímu úřednímu jednání postoupiti příslušnému presidentovi (krajského soudu v Olomouci), jenž byl, jakmile kárné vyšetřování bylo kárným senátem zastaveno, podle § 4 posléze citovaného zákona výhradně povolán k tomu, by posoudil, zda tu jde o nepřistojnost a by v případě kladném uložil obviněnému jeho provinění přiměřený trest pořádkový. Z toho, co uvedeno, plyne, že kárný senát

vrchního soudu, uloživ obviněnému v souzeném případě za nepřistojnost pořádkový trest důtky, vykročil z mezí své příslušnosti.

Ač usnesení, jímž byl obviněnému tento trest uložen, bylo kárným senátem učiněno v neveřejném zasedání bez předchozího ústního líčení, dlužno odvolání obviněného z tohoto odsuzujícího výroku uvedeného usnesení považovati za přípustné, neboť přičilo by se duchu zákona ze dne 21. května 1868, č. 46 ř. zák., připouštějícího v § 5 stížnost do usnesení představeného soudu, jímž byl soudci uložen pořádkový trest důtky, a v § 24 odst. 2 odvolání z nálezu kárného senátu vrchního soudu, jímž byl soudci po ústním kárném líčení uložen pořádkový trest, kdyby pořádkový trest uložený soudci nepřislušným úřadem byl pokládán za nenaříkatelný a kdyby soudce měl v důsledku toho v takovém případě zůstatí bez právní ochrany. Nezáleží na tom, že odvolání obviněného uvedenou zmatečnost napadeného usnesení výslovně neuplatňuje; zmatečnost, o níž tu jde, dlužno klásti na roveň podstatné vadě řízení po rozumu 1. odstavce § 26 posléze citovaného zákona a dlužno k ní v důsledku toho přihlížeti z povinnosti úřední tak, jako kdyby byla odvoláním uplatňována.

Bylo tudíž odvolání obviněného dle 1. odstavce § 26 opět citovaného kárného zákona pro soudce v neveřejném zasedání vyhověti, uvedené usnesení v napadené části zrušiti a učiniti další potřebné opatření (srov. nálezy Ds II 6/24 a Ds II 10/24 Nejv. soudu).

Čís. 214 dis.

Jde o porušení cti a vážnosti stavu, zamlčel-li advokátní koncipient zaměstnavateli-advokátu, a ucházejí se o zápis do seznamu advokátů, advokátní komoře, že je proti němu v proudu trestní řízení pro zločin.

(Rozh. ze dne 26. září 1934, Ds II 10/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce advokátní komory z nálezu kárné rady ze dne 4. února 1933, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění z kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinnosti povolání, a napadený kárný nález změnil tak, že se obviněný uznává vinným přečinem porušení cti a vážnosti stavu spáchaným tím, že jako advokátní koncipient Dr. Josefu R-ovi a Dr. Jaroslavu D-ovi, a ucházejí se o zápis do seznamu advokátů moravské advokátní komoře v Brně zamlčel, že proti němu bylo v proudu trestní řízení pro zločin.

Důvody:

Pochybené je stanovisko napadeného kárného nálezu, s něhož posuzoval v souhlase s odkazovacím usnesením jednání obviněného jako